

Người Nữ Quân Nhân VNCH

Sue Phan

November 19 at 8:33pm

TRAO ĐỔI TÙ BINH: Khi tôi còn là nữ sinh, tôi không biết Cộng Sản là gì! Dịp Tết Mậu Thân, Mẹ tôi mất 2 người anh, vì bị CS xử tử bằng cách chôn sống. Năm đó tôi đậu Tú Tài, tôi đã tình nguyện vào quân đội, bất kể sự cản trở của ba mẹ tôi, tôi dọa nếu tôi không vào quân đội, tôi sẽ không bao giờ lập gia đình.

Sau khi tôi ra trường, tôi được chuyển làm việc ở Quân Đoàn I. Có dịp tôi đi công tác ở Quảng Trị, dịp đó tôi nhìn xung quanh từ vĩ tuyến 17, tôi mới nhận thấy rằng trong thời gian tôi là nữ sinh, được cấp sách đến trường, vui chơi với các bạn trong những buổi nhảy đầm, và cùng với các anh chị Luật Khoa cầm biểu ngữ chống chiến tranh, tôi thấy ân hận quá. Trong những năm đó, tôi đã được yên ấm như thế là nhờ công ơn người lính VNCH...

Trong một dịp công tác Quảng Trị năm 73 tôi và cô bạn tên Kim, lúc ấy Kim là Trưởng Phòng Xã Hội Tiểu Khu Quảng Trị. Chúng tôi tham dự việc trao trả tù binh do Ủy Ban Quân sự bốn bên giám sát.

Với bản chất xảo quyệt sẵn có của Cộng Sản, họ đòi hỏi phía bên Quốc Gia chúng ta, phải trang bị quần áo bà ba màu nâu và những đôi dép râu (dép làm bằng vỏ xe, có quai tre) cho các tù binh CS mặc, khi trao trả lại cho họ. Trong bộ đồ nâu ấy sẽ làm nổi bật lên nét âm đạm, thâm trầm của người tù!

Ngược lại, với bản chất chân thật của người miền Nam, chúng ta không đòi hỏi gì họ, chỉ mong họ sớm trả lại tự do cho các chiến hữu của chúng ta càng sớm càng tốt mà thôi.

Khi tù nhân đầu tiên được trao trả bước ra khỏi căn lều nhỏ, Kim nhìn thấy và đã nhận ra sự xảo quyệt của họ. Người tù binh VNCH đã được bọn họ “trang điểm” trong quần tây xám, áo sơ mi trắng, giày, nón thật tươi mát và có xách tay nữa, họ đã ngụy tạo hình ảnh người tù binh giống như một thư sinh sắp được đi dạo phố Hà Nội vậy, để che đậy bên trong là một bộ xương bọc da, vì đói khát lâu ngày...

Cái ngụy tạo trắng trợn ấy là một điều họ muốn cho Quốc tế nhìn qua ống kính của các phóng viên để so sánh hình ảnh của các tù binh hai phía. Kim đã nhận ra ngay cái dụng ý gian manh đó của người Cộng Sản.

Để đối đầu lại với họ, trong khi dìu người tù binh đầu tiên vừa được trao trả, Kim đã nói khẽ vào tai anh ta: “anh bình tĩnh nhé, đã có chúng tôi đây, vừa đi, vừa vát hết tất cả những gì thuộc về họ”. Hiểu ý ngay nên anh đã vừa đi vừa cười, vừa vát hết và khi đến bờ sông để xuống ca-nô, anh chỉ còn lại trên người chiếc quần đùi cũ kỹ bạc màu, và phơi bày rõ những ống xương tay, chân khẳng khiu... Đồng loạt các bạn tù đi phía sau anh đều làm cùng động tác, quần, áo, giày, nón vát ngổn ngang theo dọc đường đi và những tiếng hô to đả đảo CS vang dội một góc trời của bờ sông Thạch-Hãn đã dạy cho Việt Cộng một bài học đau đớn về hành động gian manh của chúng.

Có một Sĩ Quan VC tên là Dũng đã hăn học đánh thật mạnh vào vai Kim và quát: - Cô xách động tinh thần tù binh phải không? Kim hét to về hành động bỉ ổi đánh phụ nữ ngay trước mặt Ủy Ban Quân Sự bốn bên, đúng là hành động của sĩ quan VC!

Sau đó cuộc trao đổi tù binh phải tạm ngưng vài giờ để bốn bên cùng họp lại...

Sự dũng cảm của chiến sĩ tù binh chúng ta là các anh đã giấu trong người những mảnh vải vẽ hình cờ vàng ba sọc đỏ, và những chiếc quạt giấy xếp bằng tay, mà chúng không nghi ngờ khi mở ra là hình cờ vàng Quốc gia hay những hàng chữ đả đảo Cộng Sản, các anh đã đưa cao khỏi đầu cho mọi người thấy khi vừa bước qua khỏi hàng rào của chúng.

Khi những tù binh VC được quyền rời đất tự do để về phần đất của họ, thì những người tù ấy đã đi hàng ba và tay họ nắm chặt tay nhau trước sự ngạc nhiên của mọi người, cho đến lúc một người nào trong số họ giựt được tay ra và vừa chạy ngược lại vừa la to lên: “Tôi xin ở lại”... thì lúc ấy các quân nhân miền Nam chạy vội ra, bảo vệ anh ta ngay lập tức, và đưa vào căn lều cạnh đó, và trao họ cho chúng tôi để giúp họ những gì họ cần...

Sau này chúng tôi tìm hiểu qua các tù binh vượt thoát được, họ đã cho biết là - lệnh ngầm, họ phải nắm chặt tay nhau để không ai có thể vùng chạy ngược trở lại, vì họ biết chắc rằng hầu hết các tù binh đều muốn ở lại miền Nam, khi họ hiểu rõ đời sống sung túc và tự do ở bên này.

Và ngược lại, trong số tù binh của VNCH chỉ có duy nhất một người xin ở lại với VC mà thôi, sau này chúng tôi được biết, đó là tên VC được chúng dùng tên và số quân của một tù binh đã chết, và gài người của chúng vào, để cho quốc tế thấy là cũng có người muốn ở lại với bọn chúng...

Công việc trao đổi tù binh tiếp nối mỗi tuần từ ba ngày đến năm ngày như thế ròng rã hơn ba tháng liền. Kim và các bạn của tôi đã làm việc với hết sức nhiệt thành... Ba mươi tháng tư 75, ngày đoạn trường mà tất cả đoàn Phụng Hoàng đã xếp đôi cánh gãy. Một số chị em chúng tôi đã phải rũ cánh trong những trại tù khổ sai dã man ấy, trong đó có Kim!

Tôi cũng là một Phụng Hoàng NQN tầm thường. Ngày xưa tôi cũng chỉ làm công tác thường xuyên của người nữ QN Xã Hội với tấm lòng yêu quê hương xứ sở mà thôi. Nên lúc nào tôi cũng trân trọng những thành tích mà các bạn tôi, hay nói chung là của đoàn Phụng Hoàng NQN đã gặt hái được để cùng hãnh diện chung.

Tôi viết những dòng chữ ngày hôm nay để vạch trần sự dối trá của CS, và cũng để xác định rằng tôi luôn luôn hãnh diện là nữ Quân Nhân Quân Lực VNCH.

Sue Phan

November 19 at 8:33pm

Nguồn: Internet e-mail by th chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, November 23, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*